

— Bade Grigore, matale nu vii la secerat ?
— Cum să vin, bre ? A venit cineva să-mi spună, să-mi explice, să mă convingă ? .

urzica

ANUL IX ★ Nr. 12 (183) ★ 30 IUNIE 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

FRAGMENTE

dintr-un jurnal neinceput...

de AUREL FELEA

Cu tocul în mână înaintea hîrtiei albe, umoristul are numai două perspective: sau îi face pe alții să rîdă, sau se face el singur de ris.

* * *

Am un prieten umorist,
E cel mai trist om din lume...
Am un prieten critic,
E cel mai indignat om din lume,
cînd se-ntîmplă să fie criticat...

* * *

Într-o editură, am asistat la o discuție.

REDACTORUL: Comedia duminică nu e comică!... Și spectatorii vor să rîdă. Trebuie să ținem seama de cerințele maselor!

UMORISTUL: Piesa mi se joacă de două luni. Spectatorii, du-te și dumneata să vezi, se prăpădesc de ris...

REDACTORUL: Se poate, dar asta nu-nseamnă nimic. Noi nu ne tirim în coada maselor!

* * *

Seriozitatea cu care se iau unii în serios, mi se pare total neserioasă...

* * *

Cînd e în pană de haz, umoristul se auto-declară „scriitor satiric” și îi privește de sus pe umoriști...

* * *

Am trimis un manuscris la concursul revistei „Icsul nostru”. Concurs secret, afirmă anunțul publicat în gazete.

Secret însă e numai felul în care toți participanții cunosc numele premianților, cu mult înainte de a depune manuscrisele...

Totuși le depun: poate pică vreo mențiune...

* * *

Unii redactori ai paginilor vesele par foarte convinși că absolut fiecare kilogram de zahăr dozat la o Alimentară, e implicit un mare și înedit subiect umoristic...

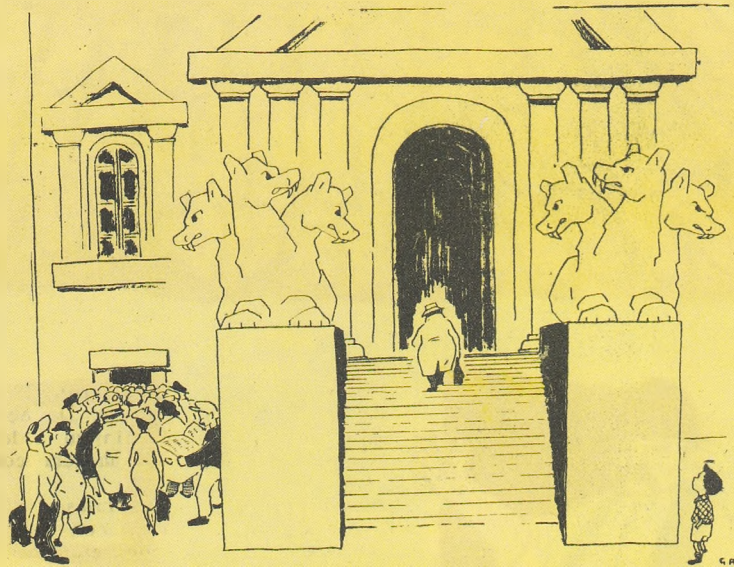
* * *

„Urzica” mi-a cerut un material pentru numărul viitor. M-am gîndit ce m-am gîndit și, negăsind nimic de umor, am scris cîteva rînduri despre umor.

E mai simplu și, se pare, mai onorabil...

Unele instituții folosesc pentru intrarea publicului intrări dosnice

CERBERII ÎNTRE EI: — Grozav om, directorul ăsta! Numai el are curajul să treacă printre noi.

Desen de Geta Brătescu

Desen de L. Darian

— Joc în echipă de 25 de ani, și acum mă schimbă cu un junior!...

ERUDIȚIE

sau plan pentru un articol de interes obștesc

*Incep cu Herodot și Xenofon
(Istoricii străpencilor popoare)
Și printr-o legătură oarecare
Ajung ușor la Tir și la Sidon;*

*La nord e marea și la sud Libanul,
Voi dezvolta ideea, cu încetul,
C=aici, contemporan cu alfabetul,
Un negustor a inventat și banul;*

*Trecînd pe îndelete la bancnotă
Voi arăta pe larg măreșul rol,
Alăturînd cu grijă în subsol
O bibliografie poliglota.*

*Apoi, firește, voi vorbi pe sleau
De marile inflații monetare,
De Rothschild și de Ioar Kreuger, care
Au fost excroci de geniu ca și Lam.*

*Va trebui apoi neapărat
Să scriu ceva și despre vîramente,
Urmînd, cu trei citate concludente,
Să trec spre un final documentat.*

*Și voi sfîrși prin a-mi schița protestul
Concretizat printr-o concluziune,
Cînd vehement și combativ voi spune
Că unii taxatori nu prea dau restul.*

MIRCEA PAVELESCU

SĂ FACEM O COMISIE!

de VICTOR PIȚIGOI

Pentru valorificarea rezervelor interne ale întreprinderii, s-a făcut o ședință restrinsă. Fiecare a venit cu cite o idee, o propunere, o sugestie. După ce au terminat toți, a vorbit și directorul:

- Propunerii și sugestiile? Vorbe! A sosit momentul să luăm taurul de coarne. E timpul să avem și noi o comisie care să se ocupe cu această problemă. Chiar azi vom înființa C. V. R. I., adică comisia pentru valorificarea rezervelor interne.

Au urmat propunerii pentru alegerea membrilor comisiei. Primul care a luat cuvântul a fost Căciulescu de la contabilitate. A spus:

- Trebuie să alegem pe cel mai bun și cel mai destoinic dintre noi. Numai alegând pe cel mai capabil putem fi siguri că speranțele noastre nu vor fi dezamăgite. Iată de ce propun ca președinte al comisiei chiar pe tovarășul director.

Am aplaudat și tovarășul director a fost ales fără abțineri. Pe urmă a fost ales vicepreședintele, în persoana directorului adjunct, pe urmă membrii comisiei și la urmă secretarul; eu. Am fost ales nu pentru că așa avea cine știe ce merite speciale; am fost ales pentru că scriu repede, iar secretarul este cel care scrie procesele-verbale.

A doua zi, directorul m-a chemat la el. - Dumneata, ca secretar - mi-a spus - vei fi cu partea operativă. Pentru început, ai să scrii la gazeta de perete un articol despre folosirea rezervelor interne.

Am făcut articolul, care a fost apoi dezbătut în cadrul C. V. R. I. S-a ținut un referat, un contrareferat și s-au purtat discuții, ale căror rezultate au fost într-adevăr la înălțimea așteptărilor: toată lumea a fost de acord că articolul e bine scris și, cu excepția unei virgule puse la loc nepotrivit (critică justă, pe care mi-am însușit-o), articolul a fost găsit corect și chiar cu unele calități literare. Având în vedere acest lucru, membrii C. V. R. I. au hotărât trimiterea lui, spre publicare, la unul din ziarele locale.

Dar, cu toată această activitate intensă a comitetului, rezervele interne ale fabricii se încăpăținau să rămână ascunse și nevalorificate. Lucrul acesta a ieșit în evidență la una din ședințe, când cineva s-a ridicat și a pus din nou problema pe tapet: avem uriașe rezerve interne nevalorificate, iar comisia nu face nici o treabă.

- Aveți dreptate - a recunoscut sincer directorul. Comisia a fost sub așteptări și eu îmi însușesc această critică. Pentru că - de ce să ne ascundem după deget? - toți, de la mine și pînă la secretar, sintem vinovați. Dar se naște întrebarea: de ce sintem vinovați? Și dacă se naște întrebarea se naște și răspunsul: sintem vinovați, deoarece ne-a lipsit inițiativa. Iată dar cum experiența confirmă premisa din teorie, care arată că atîta vreme cît nu e inițiativă, nu se face nimic. De aceea, singura soluție este să înființăm chiar azi un comitet pentru stimularea inițiativelor comisiei - prescurtat C. S. I. C., adică comitetul pentru stimularea inițiativelor comisiei.

Au urmat propunerile, la care, întâmplător, tot Căciulescu a vorbit primul.

- De rîndul acesta - a spus el - trebuie să primim problema cu mai multă seriozitate. Recunoașteți și dumneavoastră că nu mai dacă vom ști să găsim pe tovarășul care într-adevăr este capabil să se ocupe, care într-adevăr este un om destoinic și devotat, numai atunci așteptările noastre vor fi încununat de succes. Iar dacă recunoașteți, ce mai stați? Hai să-l alegem cu toții pe tovarășul director, care este aici, de față!

Secretar am fost ales tot eu, și cum secretarul e legat de partea operativă, am primit sarcina să duc agitația vizuală. La îndicația directorului, am pus în fiecare atelier cite o lozincă, pe care am scris: „Să luptăm

pentru reducerea prețului de cost, prin valorificarea rezervelor interne!”

Fără falsă modestie, trebuie să spun că niciodată încă nu s-au văzut la noi în fabrică asemenea lozinci frumoase. Comitetul m-a felicitat în unanimitate și m-a propus să fiu evidențiat ca fruntaș în munca de valorificare a rezervelor interne.

Cu toate acestea, rezervele au rămas tot nevalorificate, așa că la următoarea noastră ședință discuțiile s-au aprins și mai rău.

- Aveți dreptate - a recunoscut directorul și de rîndul acesta. Nici comisia și nici comitetul nu și-au făcut datoria. Dar acum, s-a isprăvit! A sosit timpul să luăm taurul de coarne. Voi ce spuneți?

- Just! a sărit Căciulescu. Să înființăm o comisie pentru luat taurul de coarne - prescurtat C. T. C.

- S-a terminat cu comisiile și cu vorbele goale! - a strigat directorul. Trebuie să trecem la măsuri concrete. De aceea, singura soluție este să înființăm chiar azi un consiliu care să aplice măsuri concrete - prescurtat C. A. M. C.

La propunerea lui Căciulescu, directorul a fost ales președinte al consiliului pentru aplicare de măsuri concrete. Eu am fost numit, din oficiu, secretar.

- Dumneata trebuie să te reabilitezi, mi-a spus directorul. Vezi doar că din pricina duminicilor nu s-a făcut nimic pînă acum. Rezultatele arată că articolul n-a fost bun și nici lozincă n-a fost mobilizatoare. O mai ții minte?

- Da! „Să luptăm pentru reducerea prețului de cost, prin valorificarea rezervelor interne”.

- Ei vezi? N-ai aici nimic concret. Trebuie să scrii: „Să luptăm în mod concret pentru reducerea prețului de cost și valorificarea rezervelor interne”.

Am pus lozincă nouă, iar peste o lună, cînd ne-am adunat din nou, directorul n-a mai așteptat să ridice alții problema. A luat el cuvîntul:

- Pînă cînd credeți că o să răbdăm ca uriașele noastre rezerve interne să zacă nedescoperite? Voi trage la răspundere pe cei vinovați de această întârziere. Vom constitui un juriu pentru anchetarea activității comisiei, comitetului și consiliului - prescurtat J. A. A. C. V. R. I. C. S. I. C. C. A. M. C.

Intrucît după o lună de activitate a juriului rezervele interne tot n-au putut fi scoase la iveală, s-au mai înființat pe rînd: B. D. R. I. N. - adică brigada pentru depistarea rezervelor interne, C. F. R. I. D. N. - adică comitetul pentru folosirea rezervelor interne depistate dar nefolosite, C. C. R. D. F. - adică comitetul pentru cercetarea ulterioară a rezervelor care au fost depistate și folosite etc.

Tocmai cînd organizam înființarea unui nou juriu, pică un inspector de la minister, venit anume în problema rezervelor interne. În calitate de secretar al comisiilor, am fost chemat să explic situația. Am arătat pe larg cum a fost creat C. V. R. I., cum apoi a trebuit înființat C. S. I. C., care să stimuleze inițiativa C. V. R. I., cum pentru a concretiza munca C. V. R. I. și C. S. I. C. a fost creat C. A. M. C., cum mai tirziu au apărut B. D. R. I. N. și C. F. R. I. D. N., în sfîrșit, am explicat rolul important pe care l-a avut în întreaga acțiune J. A. A. C. V. R. I. C. S. I. C. C. A. M. C....

- Ajunge! - a strigat inspectorul - Vorbește-mi concret: ce economii ați realizat prin valorificarea rezervelor interne?

- Economii, ce e drept, n-am realizat încă.

- De ce n-ați realizat?

- Asta este o lipsă a noastră - recunosc directorul - Și știți dumneavoastră de unde provine această lipsă a noastră? Aproape

că n-o să mă credeți: la noi nu există pînă în prezent o comisie, sau măcar un comitet, pentru economii. De aceea, ca să remediem lipsa, propun să înființăm chiar azi...

- Gata! s-a tăiat vorba inspectorul - Nu mai înființați nimic. Acuma, desființați.

- Cum?

- Desființați toate comisiile.

- Așa, deodată?

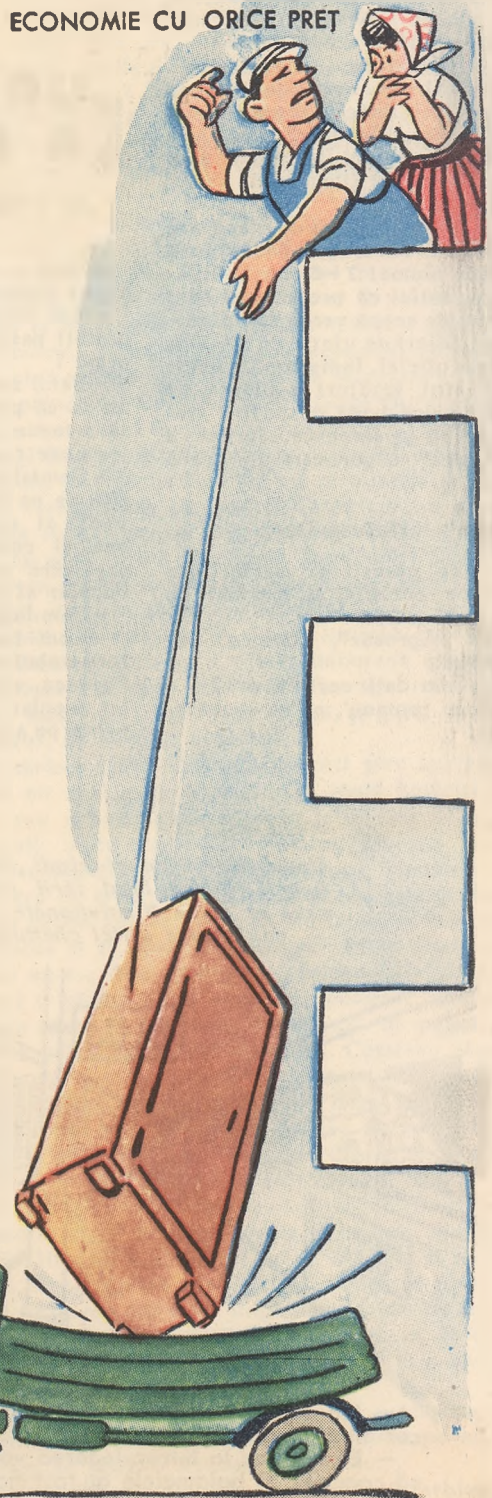
- Nu așa, tovarășe. Organizat. De exemplu, ați putea înființa în prealabil o comisie pentru desființarea tuturor comisiilor - prescurtat C. D. T. C.

De atunci, nu mai avem nici o comisie. Adică, rectific, mai avem una; comisia pentru desființarea tuturor comisiilor mai există, întrucît, deși a organizat desființarea celorlalte comisii, nu are latitudinea să se autodesființeze. Pentru desființarea ei, va trebui să constituim un comitet special.

...Iar după asta, vom începe să cercetăm de la început problema folosirii rezervelor interne.

Adesea transportul mărfurilor, mobililor și altor diverse materiale se face cu foarte mare neglijență.

ECONOMIE CU ORICE PREȚ

Desen de A. Poch

- Imi nenorociți mobilul!
- Da, dar realizăm economie de timp!

Admirabilă gospodină, „Urzica” s-a trezit dis-de-dimineață, și-a făcut toaleta... țepilor, și-a luat sacoșa pe codiță și a pornit, roată, prin piețe după tirguleli.

Vedere de ansamblu

Profitând de o adiere a vântului, „Urzica” s-a ridicat la o oarecare înălțime deasupra Bucureștilui, în scopul de a căpăta mai întâi o vedere de ansamblu a matinalului ei obiectiv. S-a petrecut atunci un fenomen curios: deși piața rămăsese jos, ea se afla totuși... la înălțime. (Explicația e următoarea: aproximativizarea cu zarzavaturile este anul acesta mai bună ca oricând în trecut). Atunci „Urzica” a coborât lin și a aterizat în

Piața Gemeni

...ardel, ceapă și usturoi verde, ridichi, salată, conopidă, morcovi, cartofi... mă rog, găsești tot ce vrei... în afară de cineva dispus să te servească. Până la urmă „Urzica” găsește, totuși, pe cineva care s-o trateze cu niște ceapă verde.

- La kilogram, spune „Urzica”.
- Hm! - se scarpină în cap tovarășul Badea, responsabilul unității „Aprozar” din Piața Gemeni - vedeți... la noi... s-au cam încurcat kilogramele cu legăturile...

E clar. Legătura de ceapă are 10 fire. Tovarășul Badea însă vinde numai 7-8 fire la legătură, astfel că prețul unui kilogram de ceapă verde se ridică - fără adieri de vânt - cu 20-30% peste oficial. Indiscutabil, acestea sînt legături dubloase, de care orice bună gospodină trebuie să se ferească. Astfel că „Urzica” o pornește în grabă spre

Halele Obor

unde găsești și mărfuri din sector socialist și mărfuri de la producător.

La „Aprozar”, „Urzica” întreabă:

- Cum dați cartofii noi?
- Cu toptanu', că ne-apucă a nu'!

- Nu pricepem!
- Păi, nu vedeți că la noi cartofii continuă să se vîndă la preț de trufanda... în timp ce producătorii scad prețul de la o zi la alta? Ne-a luat-o piața neorganizată înainte!

- Cum se explică?
- Nu se explică!

Convinsă că nu există fenomen care să nu poată fi explicat, „Urzica” cere vîntului s-o ia din nou pe aripile sale și, în câteva secunde, lat-o pe gospodina noastră că aterizează la centrala „Aprozar”, unde tovarășul director coordonator Asadurian își roade cu nervozitate ridichile nevîndute.

Mici formalități

- Ce e cu prețurile dv.? întreabă „Urzica”.

Tovarășul Asadurian aruncă deoparte cele câteva mii de legături de ridichi dospite și ne răspunde, trist:

„URZICA” LA PIAȚĂ

de VALERIU CORNEA

- Vedeți... piața a obținut un avans asupra noastră.

- Am observat. Dar de ce nu grăbiți pasul ca s-o prindeți din urmă?

- Păi... noi grăbim pasul... dar nu ca să prindem piața... ci ca să prindem comisioanele.

- Care comisii?

- Comisia de prețuri la achiziții de pe lângă Biroul de Convenții al sfatului popular regional și comisia de prețuri la desfacere de pe lângă Sfatul Popular al Capitalei!

- Cam lungi titlurile.

- Cam lungi comisioanele! Mai întâi trebuie să-l prindem pe tov. Popescu, vicepreședintele sfatului popular regional. Cînd l-am prins pe acesta, ne-a scăpat to-

varășul Dumitrescu, de la U.R.-C.C.-București... Dacă-l avem pe amîndoi, stăm să-l așteptăm pe tov. Villa, șeful secției comerciale regionale. Cînd în sfîrșit am stabilit cu aceștia, fugi după tov. Vlădășcău, vicepreședintele Sfatului Popular al Capitalei, dar pînă la dînsul, mai adună-l și pe tov. Madolciu, coordonator tehnic adjunct și secretar al comisiei de prețuri la vînzare, pe tov. Boldeanu, pe tov. Hircă, pe...

- Stați, stați, că am amețit.
- D-apăi noi? Și nu uitați că pînă îi adunăm pe toți amețesc și mărfurile... Ca să nu mai spunem că prețurile scad mereu, iar noi rămînem în urma pieței... Urmarea? Mărfurile se vînd mai greu, parte din ele se degradează, iar unele... ajung la gunoi.

Demonstrativ, tovarășul Asadurian trage lîngă el câteva sute de conopide fleșcăite și, alegînd-o pe cea mai arătoasă, o ia în mînă și oștează hamletian:

- A fi... sau a nu fi comisie?
- A fi comisie! Dar a fi... operativă!

„De-servire”

Lămurită asupra prețurilor, „Urzica” se întoarce la tirgulele propuse și coboară în strada Brezoianu pentru a cumpăra un kilogram de cartofi noi.

- 750 de grame de cartofi și 250 de grame de pămînt negru a-nțtia! strigă tovarășul Șandru, gestionarul unității nr. 604, vînzătorului de la cîntar, tovarășul Moreno.

- Dar nu-mi trebuie decît cartofi! protestează „Urzica”. Stau în bloc și n-am grădină ca să pot folosi pămîntul!

- Pentru un pămînt ca ăsta merită să vă mutați din bloc și să

faceți o grădină, cumpărînd zilnic cartofi de la noi! exclamă tovarășul Șandru. Pe urmă puneți cartofii în grădină, în starea în care vi-i livrăm, și la toamnă scoateți câteva mii de kilograme la hectar!

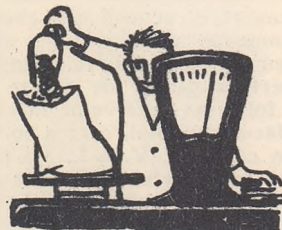
Intrucît nu are timp de legumicultură (și niți bani de investit în pămînt, fie el și „negru, a-nțtia”), „Urzica” și-a cumpărat cartofi la un alt centru, unde se respectă dispozițiile de spălare. Apoi, „Urzica” s-a repezit pînă în Piața Coșbuc, după niște mazăre.

- Avem o mazăre specială! află gospodina noastră, aici. Opera achizitorului Dumitru Gh. 90 la sută păstăie și 10 la sută boabe. Vă scutește de curățat! Se aruncă, fără efortul de a o mai deschide!

„Urzica” apreciază cum se curvine opera desăvîrșitului achizitor și-i urează la mai mare. La mai mare atenție, adică, pe viitor.

Cu sacoșa plină

Gospodina noastră și-a făcut în cele din urmă tirgulele și s-a întors acasă cu sacoșa plină. E drept că în sacoșă, pe lîngă

multe lucruri frumoase, a găsit și anumite burufeni nefolositoare. Treaba bunelor gospodine, însă, este să nu bage în aceeași ciorbă și ceea ce e bun, și ceea ce e dăunător. Urmează ca cel în drept să folosească același procedeu: zarzavaturile, la Aprozar; burufenile (inclusiv cele cu două picioare) la - lada cu rămășițe.

Unele întreprinderi trimit „delegați” de-a lungul și de-a latul țării pentru treburi care ar putea fi soluționate prin scrisori, evitîndu-se astfel cheltuieli inutile

- Mă duc la întreprinderea voastră ca să cer modificarea balamalelor!
- Eu mă duc la întreprinderea voastră ca să comunic că balamalele au fost modificate.

Desen de Fred Ghenădescu

Cursa de autobuse I. R. T. A. de pe traseul Orașul Stalin - comuna Fundate era de mai mult timp suspendată, fapt care dăuna cetățenilor din partea locului.

La intervenția făcută pe lîngă I. R. T. A. de către subredacția „Urzicii” pentru regiunea Stalin, această cursă de autobuse a fost pusă din nou în circulație.

Cetățenii respectivi sînt bucuroși că, acum, datorită „Urzicii” se pot duce mai repede unde au treabă.

La secția utilaj electric a Combinatului metalurgic Reșița, muncitoarea Stoica Ecaterina, calificată electrician gradul I, era folosită drept curieră, cu perspective de a fi „avansată”... femeie de serviciu.

Sezisați de acest caz și sezisînd la rîndu-ne direcția Combinatului, ni s-a răspuns că tovarășa în cauză a fost trecută în alt sector al fabricii, la munca pentru care s-a calificat.

O altă soluționare ar fi fost... încalificabilă.

Întreprinderea cinematografică regională Bacău a fost sezisată că la cinematograful „9 Mai” din Slănic-Moldova, responsabilul Manole Grigore și operatorul-șef se certau mereu și se băteau. Personalul, urmîndu-le exemplul, era nedisciplinat și necuvîntos, iar spectatorii urmau exemplul... personalului: cutezau chiar să... fumeze în sală, în timpul rulării filmelor.

Bucata de carton

de ȘTEFAN TITA

- Nu mă interesează, dom'le, mă-nțelegi? Nu mă interesează și gata!

- Bine, bătrine, dacă nu te interesează, să fii sănătos. Eu am crezut că-ți fac o bucurie, dar dacă mă iei așa...

Și, fără să-și termine fraza, Vislan îi întoarse spatele și trecu la biroul lui. De acolo însă, de după un maldăr de registre, nu-l slăbi din ochi nici un moment. Știa el că bătrînul, cît era de ursuz, nu poate să rămînă indiferent. Bătrînul, - așa-l spuneau lui Cristache, - aplecat peste hîrtiile, alcătuita parcă o unitate organică cu dosarele, cu hîrtiile, cu biroul lui. Părea adînc cufundat în lucru. Dar cine-l cunoștea mai îndeaproape putea să-și dea lesne seama cît este de tulburat. Muta mereu ba călimara, ba tamponul și-și ștergea la fiecare minut ochelarii. Apoi țîșni deodată de pe scaun și porni grăbit spre ușă.

- Unde-ai plecat, bătrîne? îl încercă Vislan.

- Mă... mă duc... Dar ce, trebuie să-ți dau ție socoteală? răspunse întunecat Cristache. Și roși pînă-n vîrfurile urechilor lui cam clăpăuge. Apoi, fără alte vorbe, ieși.

Pe sală se îndreptă înfil spre arhivă. Dar pe la mijlocul drumului, uitîndu-se înapoi să vadă dacă nu cumva îl urmărește Vislan, făcu cale întoarsă. Unde o fi graficul? A, uite-l tocmai după colț.

Hm, să se ducă, să nu se ducă? Nu, nu se duce! A spus o dată că nu-l interesează, nu-l interesează, și gata! Ce, la bătrînețe o să se copilărească și el ca Vislan, ca Mariana, Lungu și toți ceilalți?

Mă rog, ei sînt tineri, copii, treaba lor. Vor întreceri, n-au decît! Dar el, om bătrîn, să intre în jocul lor? Nu, nu se poate! Întrecerile or fi ele bune, nu zice nimeni că n-or fi bune, dar prin fabrici și prin șantiere. Însă aici, în birouri, cine a mai pomenit așa ceva? Auzi ce le-a trîsnit prin cap, un fel de întreceri în rezolvarea urgentă a hîrtiilor, în prezentarea la timp a lucrărilor? Și parcă mai este ceva? Da! Economii la materiale. Că dacă i-o trebui o peniță să nu ceară, că-i în întrecere... Auzi, întrecere la economii de materiale! Dar ce-a făcut pînă acum? Le-a aruncat pe fereastră? Nu, să-l lase în pace! Nu se prinde în joc. Că dac-o cîștiga întrecerea o să fie parcă cine știe ce ispravă. El toată viața și-a văzut de treabă. Așa că... să-l slăbească! Și le-a spus-o doar: dacă vor să-l pună ca figurant, mă rog, n-au decît, dar să nu-l scile cu rezultatele și cu graficele. Și acum, acum Vislan n-are ce face, îi tot dă zor cu graficele. Mai are un an pînă iese la pensie și o să-nceapă la bătrînețe să se zgîlască la pereți. Să urmărească rezultatul întrecerii! Graficul? Ai văzut ce mare lucru acolo... O bucată de carton, pe care sînt zmgîlîte tot felul de linii, de cifre și de semne. O să stea el acum să se pună în rînd cu copiii, să vadă dacă a țesut înfilul! Parc-ar fi cal de curse... Nu! Să facă bine Vislan să-l mai slăbească cu d'al de astea! Să nu-l mai poștească să vadă rezultatele. I-a spus că nu-l interesează? I-a spus! Ce mai vrea? Nu-l interesează, și gata, chiar dacă o fi în fruntea tuturor. Se duce la arhivă!

Și, consecvent cu hotărîrea luată, Cristache o coti spre arhivă. Dar ce era cu el? Parcă nu mai avea voință. Cu toată hotărîrea luată, în loc să meargă spre arhivă, atras ca de o forță magnetică, își îndreptă pașii după colț, unde era așezat graficul. Mergea grăbit, cu capul cufundat între umeri, hoțeste. Și se ulia cu îngrijorare să vadă dacă Vislan nu era în urma lui. Nu, nu era. A, uite graficul. Începu să-și caute în grabă numele. Dar, ca un făcut, ochelarii erau aburîți. Îi șterse repede și se puse din nou pe căutat. Unde o fi, că aici nu e, nici aici nu e... Aha, merge-n ordinea alfabetică. Deodată, un val de căldură îi năpădi ființa și-și simți puternic bătăile inimii. Uite-l, subliniat cu roșu: Panaitescu Cristian, 38 de puncte. Trecu în grabă cu privirea peste rezultatele celorlalți. Costescu Mariana, tot 38 de puncte, Lungu Constantin, 34 de puncte, Rădulescu Anton, 27 de puncte... Va să zică avusese dreptate Vislan. A luat-o înaintea copiilor. El cu Mariana erau în fruntea tuturor. Și-n ureche îi suna parcă glasul plin și plăcut al lui Vislan: - Bravo, bătrîne! Ești în frunte! Dacă mergi tot așa, să știi că iei drapelul.

Recitî din nou rezultatele: Panaitescu Cristian, 38 de puncte... Acum nici nu-l mai venea să plece de lângă bucata de carton. Zîmbi. Ce-s în stare copiii ăștia! Uite, l-au amețit și pe el. Stă aici și nu-i mai vine să se urnească. Ce-s în stare copiii ăștia!... Dădu să plece. Făcu cîțiva pași, dar se întoarse din nou lângă bucata de carton, Cîți pentru a patra oară: Panaitescu Cristian, 38 de puncte, 38 de puncte... „Dacă mergi tot așa, iei drapelul!”... Hm, ce-ar fi ca tocmai el să ia drapelul?

Cînd Cristache reîntră în birou, Vislan aproape că nu-și crezu ochilor: bătrînul parcă întinerise. Ținea capul sus și mormăia pe nas cum nu i se mai întîmplase de mult, o frîntură de cîntec.

Iar pînă în prînz, Cristache și-a tot făcut drum ba la arhivă, ba la registratură, ba la contabilitate. Și de fiecare dată „fura” din ochi ce scria acolo, pe bucata aia de carton: „38 de puncte”. În frunte!

Se cred oameni serioși

Desen trimis de
cîltitorul nostru
Constantin Brîndașu

- Tuki, cînd îți lași cioc?
- Vai! da' sînt om serios, ce, vrei să ridă lumea de mine?

În unele frizerii curățenia lasă de dorit

CLIENTUL: - La dv. „igiena” e numai pe firmă?...

Desen de Gh. Chiriac

ajutã

Răspunzătorii de toate acestea, cei doi șefi vechi au fost înlocuiți. Și-acum, atmosfera la „9 Mai” e... mai nouă.

Atrăgînd atenția Sfatului popular rațional Orăștie (regiunea Hunedoara) că în comuna Vinerea, o încăpere a băii populare fusese transformată în... depozit de butoaie, sfatul rațional ne face cunoscut că s-au luat măsurile convenite și încăperea băii a fost redată... băii. Și comuna a țesut astfel cu obrazul... spălat.

La spălătoria minei din Anina (raionul Oravița, regiunea Timișoara) responsabilul spălătoriei și cîteva spălătorese... furau săpun. Sezisat, trustul mînter „Banatul” ne comunică sancțiunile aplicate: responsabilul Sirbu Ion a fost îndepărtat din serviciu, iar șapte spălătorese încorecte au fost mutate disciplinar la alte servicii. Cu sancțiunile aplicate, s-a făcut... curățenie.

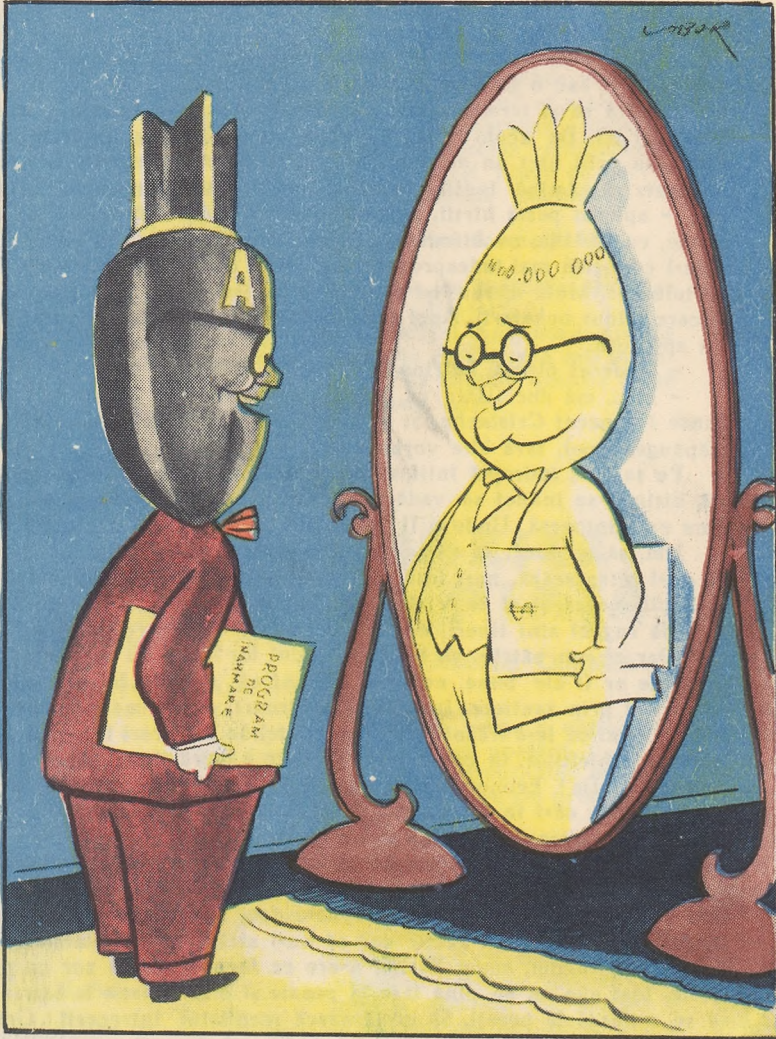
Baza tubulară Viforita (unitate a Trustului Foraj Pitești) era slîbită la permanente salturi în producție și să suporte alte felurite neajunsuri, din cauza sistemului defectuos în care întreprinderea de transporturi Leordeni (din același trust) înțelegea să-i trîmîță plese la reparat și, în general, să nu respecte contractele încheiate.

Sezisat, trustul Pitești ne răspunde că „a luat măsuri să se evite pe viitor asemenea cazuri” și, mulțumindu-ne pentru sezisare, ne roagă „să-l ajutăm și pe viitor în muncă”.

Cu plăcere.

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

*Cursa înarmărilor aduce mari profituri
trusturilor de armament*

— Am o mină bună, azi!

Desen de Nell Cobar

IN LEGĂTURĂ CU TEORIA UNDIȚEI
ȘI CU
SCEPTICISMUL CRESCÎND AL PEȘTILOR

Ziarul „Neues Deutschland” a intrat, nu demult, în posesia unui document de o excepțională importanță, pe care l-a publicat recent în coloanele sale. E vorba de scrisoarea secretă adresată președintelui Eisenhower de către Nelson A. Rockefeller, cunoscutul miliardar. În lunga sa scrisoare, Nelson A. Rockefeller face o analiză amănunțită a politicii externe americane și sugerează o serie de măsuri care să asigure mai multe șanse decît pînă acum a expansiunii americane. El se declară partizanul celebrei și tradiționalei formule a colonialismului, potrivit căreia „comerțul trebuie să precedă drapelul”. În acest sens, Rockefeller se exprimă cit se poate de clar și de cinic: „Prin ajutorul economic, noi am reușit să punem mina pe petrolul iranian și, în momentul de față, să ocupăm poziții în sistemul economic al acestei țări. Consolidarea pozițiilor noastre economice în Iran ne-a permis să punem întreaga politică externă iraniană sub controlul nostru și să determinăm Iranul să adere la Pactul de la Bagdad. La ora actuală, șahul nu-și va permite nici cea mai mărunță schimbare în sinul guvernului său, fără să consulte pe ambasadorul nostru”.

Oferind acest model pentru politica externă viitoare a Statelor Unite, marele magnat al petrolului stăruie, în continuare, asupra greșelilor care trebuie evitate: „În trecut, noi am pus, într-un mod foarte stîngaci, condiții, la acordarea aju-

torului economic, pretinzînd direct aderarea la unul din sistemele militare, în așa fel încît multe alianțe posibile au fost respinse. E necesar să fim mai prudenți și mai răbdători și să nu punem, pentru început, decît condiții foarte modeste (în unele cazuri speciale, să nu punem de loc condiții). În acest fel, într-un stadiu mai avansat al tratativelor, calea va fi deschisă pentru a impune orice condiții politice și militare”.

Bineînțeles, însă, o asemenea politică perfidă, imorală, trebuie susținută și printr-o reclamă corespunzătoare: „Trebuie să

— Arcul de triumf,
vă rog ?

Desen de
Escaro

Din „Libération”,
Paris

IN LUMINA FAPTELOR

„Servitorii și clienții”

„L'Humanité a publicat de curînd textul unui anunț care poate fi citit în interiorul unei clădiri de pe Avenue Saint Honoré - d'Eylau 8-9 din Paris. Se precizează în acest anunț că folosirea ascensorului „este strict interzisă personalului de serviciu și clienților”.

Trebuie menționat că în imobilul cu pricina locuiesc o serie de reprezentanți ai lumii bune a Parisului: contele X, baroana Y, baronul Z etc. etc.

Fără îndoială, anunțul respectiv vorbește, între altele, și despre unele influențe ale modului de viață de dincolo de ocean, asupra generosului „Oraș Lumină”, în care s-a rostit pentru prima oară în lume vestita lozincă: „Libertate, egalitate, fraternitate!”

Totuși, nu e mai puțin adevărat că, în ciuda perspectivelor ame-

ricanizante, în clădirea nr. 8-9 din str. Saint Honoré-d'Eylau n-a fost lîșnat încă nici un servitor!...

Fapte diverse

După cum anunță presa pariziană, recent, la Lens, i s-a înmînat cetățeanului Amar Belkacem, algerian, o diplomă de felicitare din partea ministerului de Interne. Felicitările oficiale primite de Amar Belkacem, - în prezent internat cu răni serioase în spitalul din Lens - se datoresc faptului că, cu puțină vreme înainte, curajosul algerian salvase de la moarte, cu riscul propriei sale vieți, o fetiță care era să fie zdrobită de un automobil.

În aceeași zi, presa pariziană anunța: „Patru noi condamnări la moarte la Alger și Oran”...

Pedepse vechi și noi

Parlamentul englez a adoptat de curînd, după cum ne informează „Libération”, un proiect de lege pentru reforma codului disciplinar al marinei regale.

Unele articole din acest cod, pe care le anulează noul proiect de lege, proveneau din secolul al X-lea, ba chiar din străvechea legislație a romanilor și fenicienilor. Ele prevedeau pedepse brutale ca: moartea prin înec, sau înfășurarea condamnatului într-un strat de gudron și apoi într-unul de fulgi etc.

E îmbucurător, firește, faptul că, după zece secole și mai bine de la „elaborarea” acestor ingenioase sancțiuni, legiuitorii britanici s-au gândit, cu promptitudinea lor caracteristică, să le abroge.

Nu s-a anunțat însă nimic, deocamdată, cu privire la abrogarea

Im toate mijloacele pe care pune la dispoziție propa, pentru a insista asupra eterului dezinteresat al ajuul american".

Rockefeller e însă suficient nțelept și de prudent ca să ună toate ouăle într-un coș. abilește o clasificare foarte ntă a țrilor, hărăzindu-le, vit categoriei, un tratament spunzător. În prima categoel așează țările „care imșesc idelle noastre și care iverne anticomuniste, legate oi prin solide pacte militare ngă durată. În acest caz, arele de stat și creditele fi atribuite, în primul rind, ormă de ajutor militar. Penpeștele prins în undiță ai e nevoie de momeală”. așa mai departe. D. Rocker, expert, se vede, în tehescuitului, repartizează eala (din ce în ce mai ispi re și mai nevinovată la în-

fățigare) în raport cu distanța și atitudinea peștelui față de cir lig. Scrisoarea distinsului pescar e revelatoare din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, ea explică și pentru cine mai avea nevoie de aceasta, „misterul” infiltrației „anticoloniale” a americanilor în Iran, de pildă, în Vietnamul de Sud și în alte multe locuri. Ea explică însă, mai mult decît atîta, chiar originile recentei descoperiri americane, lansată cu atîta reclamă și cu atîta spășită „dragoste de aproapele”, „providențială”, „mesianică” doctrină Eisenhower-Dulles, care - nimic nou sub soare! - și-a aruncat undițele în Iordania și în întreg Orientul Mijlociu după cea mai clasică tehnică rockefellerian-colonialistă. Rezultatele noli ofensive pescărești sînt însă de dîscutat. D. Richards, trimisul special al președintelui Eisenhower, și-a purtat expoziția ambulantă de momeli de-a lungul și de-a latul Orientului Apropiat. Dar peștele nu prea... „dă”. Cel puțin acesta este sensul raportului secret pe care domnul Richards l-a prezentat, la întoarcere, președintelui. Peștele a devenit, într-adevăr, din ce în ce mai sceptic. În așa măsură, încît pînă și bătrînul pescar colonial, Albionul, a trebuit să renunțe definitiv (vezi comunicatele cu privire la recentele negocieri financiare anglo-egiptene!) la locuri atît de rentabile pentru pescuitul în apă turbure, ca Egiptul, în general, și Suezul, în special.

Se pare chiar, judecînd după eșecul politicii engleze în Orientul Mijlociu, că, datorită vertiginoasei schimbări de mentalitate și atitudine a peștilor, înrăiții pescari ai colonialismului sînt, unul după altul, puși în situația de a-și înghiți, drept orice pradă... propria momeală!

I. C.

alte pedepse, care datează, probabil, tot din timpul feticlenilor, nu dînaința acestora, și care se aplică copiilor din Cipru: a cu bicitul!...

Atențiune, vin acasă!

Serviciile de securitate de la frontiera austro-ugoslavă au fost în mișcare, în ultima vreme, în legătură cu apariția frecventă a semnale luminoase în zona de frontieră. Cercetările au stabilit aceste semnale erau lansate de un pădurar, posesor al unei imente cantități de fuzee luminoase, rămase în urma războiului. Cu rîul acestor semnale, istețul pădurar nu făcea altceva decît să-și fe soția că pornește spre casă și că, prin urmare, ea trebuie să ata cu masa.

Ată, fără îndoială, o fericită utilizare a materialelor de război, ar trebui recomandată cu căldură pretutindeni!...

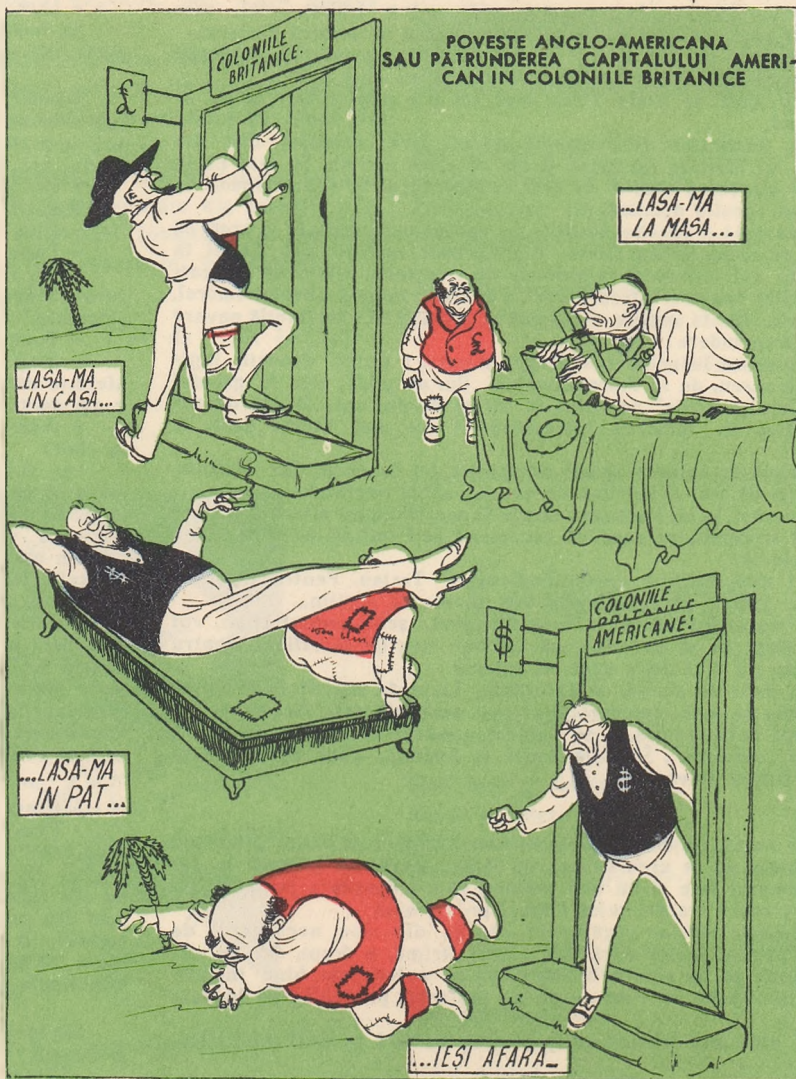
Păcate grele

După cum relatează revista italiană „Vie Nuove”, recent, carul Spelman a protestat cu tărie împotriva... magazinelor deschise în zilele de duminică. Cardinalul american a interzis cu virșire credincioșilor catolici de a face cumpărături duminică. Iaz contrariu, ei vor păcătu! împotriva „repausului duminical”. Nu există, pînă în prezent, după cîte știm, nici o informație să anunțe că înalta față bisericească de dincolo de ocean ar otestat vreodată împotriva inarmărilor atomice sau a segregarastiale. Dacă nu din alte motive, măcar în numele aceluiași as duminical, împotriva căruia „evlavioșii” adepți ai lui Lynch Ku-Klux-Klan-ului păcătu!esc destul de des!...

NOUL LASSO LA MODĂ ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Desen de I. Davidescu

Desen de V. Vasiliu

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI •

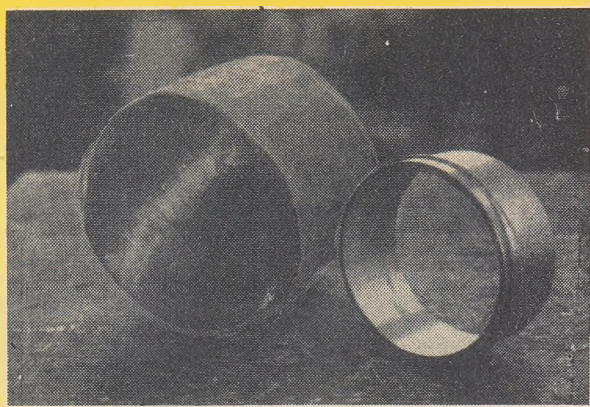
Zimbiți vă rog... dacă puteți

La Uzinele Mao Tze-dun din Capitală, o bucă de cca 5 kg a fost prelucrată dintr-un butuc de fier de cca 40-50 kg

Foto V. Peternelli

50 kiloe fier - de-ar fi,
Tot o piesă mică scoate;
De-asta la „economii”
Nu-s ei cel cu... greutate.

Suprafața Pieței „28 Martie” a fost redusă la aproximativ 100 m. p., lăsându-se jumătate din piață goală, fapt care împiedică buna desfășurare a produselor

M-a trimis soața în piață,
Timpul vrînd să nu și-l piarză,
M-a trimis să cumpăr ceapă
Și-am ieșit de-acolo varză...

Pentru ce edili, oare,
(Mă întreb și nu'n zadar)
Ne-au luat piața asta mare
Și-o dau... lipsă la cîntar?

Eva lui Melinte

Toată povestea începe cu păcatul Evei. Atît că Eva lui Melinte - spre deosebire de cea a lui Adam - avea patru picioare, coadă de cal, și ronțăia ovăz. Eva lui Melinte era... o lapă.

Acum, bipedă sau patrupedă, Eva face ce face și mușcă din mărul clasic. Rezultatul? Nu, nu izgonirea din rațul cabalin. Rezultatul Evei lui Melinte fu... un minz. Un minz drăguț, vioi, care imediat ce veni pe lume necheză scurt și ținu următorul discurs:

- Sînt fericit că am văzut lumina zilei în grajdurile iubitelui nostru Aprozar-București, care, după cum prea bine știm...

Minzul, însă, se lăuda. Prea bine, nu știa nimic. Dar avea să aște, curînd.

Acum, încurajate de exemplul primei Eve, celelalte Eve din grajdurile lui Melinte începură și ele să calce strîmb. Și iată că în locul unei strașnice recolte de fructe, Aprozarul se văzu năpădit de o strașnică recoltă de... minzi.

- Tovarășii! - începu Melinte în cadrul unei ședințe - cred că va trebui să ne schimbăm firma: din Aprozar, în Aprocă! Astfel, în ultimii trei ani, numărul de animale de tracțiune, aflătoare în grajdurile iubitei noastre întreprinderi, a crescut, în mod absolut imoral, cu 11 capete, iar 11 capete înseamnă și 11 burți! O veritabilă povară pentru întreprindere!

- Propun să luăm povara asupra noastră! strigă deodată inginerul C. Ionescu, de la Aprovizionare. Eu, de pildă, știu în grajdul filialei „Grivița Roșie” un căluț în vîrstă de doi ani. Îi iau de suflet și, astfel, în spînarea întreprinderii nu mai rămîn decît 10 burți!

Un ropot de aplauze salută declarația lui Ionescu. Iar Melinte, ștergîndu-și discret o lacrimă de emoție, reluă cuvîntul:

- Tovarășii, la un asemenea spirit de sacrificiu nu m-am așteptat! E un gest strălucit, pe care vă recomand să-l imitați cu toții. Cine se mai înscrie?

- Eu! sări medicul veterinar Savopol Traian. Pentru iepșoara Rîndunica. Știți, e de sex slab și are nevole de sprîjin...

- Iar eu, strigă Constantinescu Anghel, șeful secției Hipo, voi lua doi căluți, ca să dovedesc că spritul meu de sacrificiu pentru întreprindere e mai mare decît al tuturor!

Fu un delir de emoție și entuziasm. Lista de sacrificiu se umplu într-o clipă, ba mai rămăseră și cîțiva nesatisfăcuți. Acestora din urmă, drept compensație, li se făgădui următoarea recoltă de fructe oprite, tip „cabaline”. Și toată lumea fu fericită, căci firma întreprinderii fusese salvată.

Intr-o seară, pe cînd Constantinescu Anghel își puna pijama și se pregătea să se urce în pat, un jalnic nechezat răsună la fereastra camerei sale și un cap prelung se ivi deasupra prichicului.

- Ce-i asta? tresări șeful Hipo-Aprozarului.

- Delegația iepșoară păcătoasă! răsună din nou nechezatul, de astă dată pe mai multe voci. Am călcat strîmb, e drept, dar, pe viitor, făgăduim să ne punem ochelari, ca să vedem mai bine încotro ne duc pașii. Atîta vă rugăm; nu ne prefăceți progeniturile în pas-tramă!

- Da' cine mai fabrică azi pastramă de cal? se răsti șeful Hipo, enervat.

- Atunci, de ce v-ați adresat cooperativei Munca Alimentară?

- Ca să avem o hîrtie la mînă, cum că nu putem plăsa căluții în sector socialist. Tot așa ne-am adresat și Facultății de medicină veterinară. Parcă nu știam că e în vacanță și că n-are nevole de

animale? Dacă intenționăm cu adevărat să-i sacrificăm, ne adresăm Ecarisajului. Așa, însă, avem acoperirea legală și-i putem plasa unor amatori particulari. Clar?

- Și cine-s particularii ăia? Că vrem să știm și noi pe mîna cui ajung odraslele noastre!

- Lasă, soro, că-s de-ai noștri, oameni de încredere! Și, fericit că are o plapumă, Constantinescu Anghel și-o trase peste cap, ca să nu mai audă nechezatul impertinentei delegații.

Așadar, totul fiind pus la punct, cei șapte salariați ai Aprozarului, faimoșii „amatori particulari” ai celor opt căluți între 1 și 3 ani, se prezentară la casieria iubitei lor întreprinderi ca să-și ridice marfa, sau, mai bine zis... s-o tragă după ei.

- Un cal de doi ani tovarășului Dînu Simion, de la Filiala „23 August”!

- Cîte kilograme?

- Pune, acolo, 160!

- Un cal... 160 kg... înmulțit cu 0,95 lei kilogramul, ...știți, Aprozarul respectă prețul industrial al sectorului socialist, chiar cînd „lucrează” cu persoane particulare... total, 151 lei... Cine urmează?

- Tovarășul Ilie Dobre... un cal, în vîrstă de 1 an...

- Stați! strigă sărmanul Ilie Dobre. Am declarat eu tovarășului Melinte că mă sacrific, luînd un cal, dar să-l și plătesc? De altfel, n-am decît 38 de lei în buzunar!

- Adă-i Incoa, simbolic. Decît: un cal de un an, lei 38! Altul la rînd!

Lov Iulius, de la Filiala „Gh. Gheorghiu-Dej”, nu avu, simbolic, decît 33 de lei... și tot așa, pînă la ultimul din cei șapte cumpărători, care, în cele din urmă, porniră cu „marfa” de căpăstru, vîlcărindu-se că viața e grea, că o găină costă cît un cal, și că găina e oricum mai comodă, avînd în vedere că uneori stai în bloc, și încă la etajul III. Drept care se hotărîră pe dată să nu mai urce caii la etaj și să scape de ei într-un fel - dar fără știrea lui Melinte, care avea o atît de bună părere despre spritul lor de sacrificiu. Se duseră deci la tîrg, și acolo găsiră niște naivi care pretindeau că animalele fac între 1000 și 3000 lei bucata. Întrucît diferența de la suma plătită la suma ce li se oferea în tîrg le păru a fi o răsplată bine meritată pentru sacrificiul față de întreprindere, Ionescu, Constantinescu, Simion, Lov, Radu, Dobre și Savopol luară banii, iar caii se evaporară ca prin farmec, de parcă nici n-ar fi fost.

Melinte sări ca ars la auzul celor cîteva voci.

- Cum? Organele de control ale Ministerului de Finanțe? Păi, care cal? A, cel din monta întîmplătoare? Păi, stați, fraților, să vă explic. A venit Constantinescu al nostru cu o inovație: Păi, praf de ouă există, praf de lapte fabricăm, ce ne mai rămîne? Să facem praf din cal! Ceea ce s-a și realizat, conform planului dinainte stabilit... 8 cal = 1022,30 lei... Cum? Praful ăsta de cal făcea în realitate 17500 lei? Mincluni, tovarășii! Mai gogonate decît toate minclunile noastre la un loc!

Stă Melinte Gheorghe, director comercial al Aprozarului-București, și cugetă:

- Cine-i vinovat de tărășenia asta? Eva, fără îndoială... Eva, fiindcă-i patrupedă și a călcat strîmb!

ȘTEFAN HORIA

PARTICULARITĂȚI NAȚIONALE

de IVAN GORELOV

În redacția noastră, cel mai ingenios și cel mai isteț era reporterul-fotograf Ișa Bakalev. Într-un rînd, l s-a dat misiunea să facă o schiță, ilustrată cu fotografii, despre îndepărtata Iakuție. Tema i-a fost indicată în două cuvinte: particularitățile naționale.

După vreo trei ore, Ișa Bakalev a aruncat pe masa mea o carte voluminoasă și, judecînd după copertă, veche.

- Planificați patru pagini. Două în culori și două simple. Tema mea nu este o temă de rînd. E plină de poezie.

Răsfoia cu entuziasm foile îngălbenite ale cărții și-mi arăta capete de reni, împodo-

bite cu coarne rămuroase, echipaje de cîini, iurte printre trolenele de zăpadă.

A doua zi, dimineața, Ișa zbură spre Iakuțk, spre nordul îndepărtat.

N-am primit de la el nici o știre timp de zece zile. Dar în luna următoare a apărut: obosit, ursuz, morocănos.

- Mă înțelegeți... Tema nu prea e poetică... O temă obișnuită...

Spre seară ne-a adus negative de probă și ne-a povestit cu mîhnire în glas:

- Am sosit. Am luat contact cu organi-

zația orășenească de partid; le-am spus că voi fotografia particularitățile naționale ale Iakuției. S-au bucurat. Mă însoțea unul din secretari. Ne-am urcat într-o mașină mare, încălzită, și m-a dus... spre o centrală nouă electrică. Apoi la o fabrică de cherestea mecanizată. Mai departe, am vizitat o fabrică de produse de cofetărie. În ziua următoare, am plecat cu o sanie cu elice spre sovhozul „Aurora boreală”, unde se cultivă cartofi, roși și chiar viță de vie.

- Ei și?

- Mă înțelegeți, a trebuit să fac fotografii.

- Foarte bine.

- Cum „foarte bine”? Astfel de subiecte puteam găsi și în împrejurimile Moscovei... În a patra zi m-am încumetat să-l întreb pe stîmătul meu însoțitor dacă n-aș putea să fotografiez vreo locuință a unui băștinaș. M-a condus la o așezare muncitorească, recent construită. Acolo se aflau căsuțe stanoard, frumoase, ce-l drept, dar nici o iurtă.

În cele din urmă l-am întrebat: unde se pot fotografia reni și măcar un singur echipaj de cîini, mă rog, ceva național, ceva specific Iakuț... A izbucnit în ris și mi-a spus că pentru a doua zi va comanda un avion: cam la șase sute de kilometri de Iakuțk s-a mai păstrat o așezare străveche. Dar nu putea garanta că o vom găsi: în toamna trecută, la cererea loguitorilor, s-au trimis acolo case demontabile și sâni cu elice.

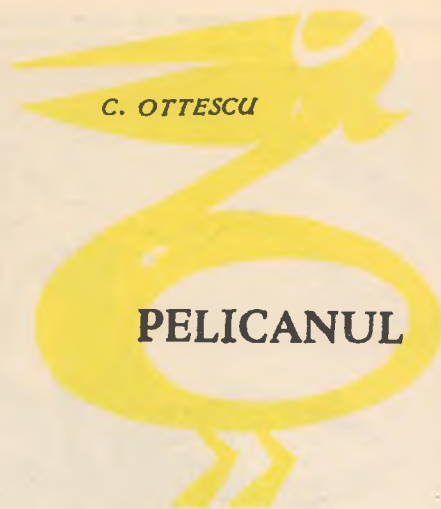
Ișa Bakalev își așază flegmatic fotografiile pe bordura ferestrei, dînd deznădăjduit din cap:

- Am zburat degeaba, mai mare daraua decît ocaua.

Pe negative se vedeau case frumoase, între brazi seculari, uzine și școli printre trolene de nea, fețe vesele în cojoace de blană de vulpe...

Au fost particularitățile naționale cele mai vrednice de luare aminte ale Iakuției noi. Și pentru reportajul fotografic al lui Ișa Bakalev au fost rezervate... opt pagini. Moscova, 1957

Trad. de STER IACOB

C. OTTESCU

PELICANUL

*Acumulează-n gusa lui imensă
Provizii de impresii și păreri,
Prin sticla ochelarilor severi
Citești dezaprobarea lui intensă*

*Inoată-n intrigi ca într-o clisă densă,
E peste tot și nu e nicăieri,
Părerea lui mai bine să n-o ceri:
Consideră aceasta o ofensă...*

*Nu te apropia! Miroase în cuibar
A ochi... (prea ține multă vreme-n cloc
Impresii care putrezesc pe loc),*

*Căci omul nostru are o tendință:
Nu-și dă părerea cînd e necesar,
Așteaptă pentru asta o ședință.*

BOLOVANUL

*Nu mai știu de cînd și cum,
A rămas trînit în drum,
Ori se-așine pe poteci
Tot pe undeva-i orea să treci...*

*Să eoiți încurcătura,
La-l și dă-l în șanț de-a dura.*

P. Vizante

Epigrame

Unul ospătar care servește prost
și nu dă restul...

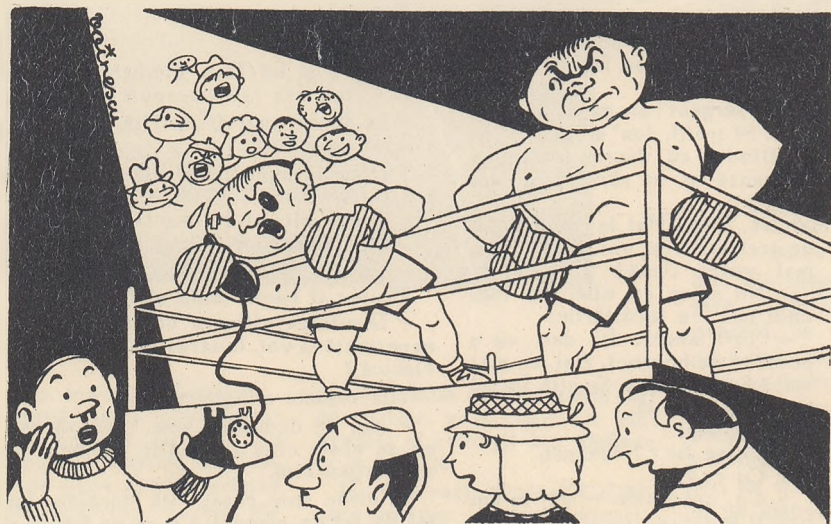
*Unți țipă și fac gesturi,
Eu te socotesc onest:
Cînd ne dai atîtea resturi,
De-unde să mai dai și... rest!?*

Unui autor de cronici cinematografice slabe

*Am citit hulpa,
Azi, cronica lui.
Mi-a plăcut grozav
...subiectul filmului.*

Aurel Son

„URZICA” 11

- De ce s-a oprit meciul?
- Logodnica lui e grozav de geloasă și-l controlează mereu cu telefonul..

Desen de George Voinescu

Melodia, când a apărut prima dată în public

și... când a apărut, în sfârșit, la magazinele de note muzicale

ȘI-AM ZIS VERDE MĂRĂCINE...

de VASILE FULGEANU

Pentru că e duminică, Tiță Mărăcine pleacă spre raion, așa cum și-a făcut el planul mai de mult. Ajunge la drumul mare și face semn unui camion. Șoferul oprește și Mărăcine s-aruncă sus. Își scoate opinciile, le scutură de praf și le așează alături. Gîndurile încep să-l macine. Va să zică o să meargă la raion și o să între la al mai mare. „Ulte ce-i, tovarășe!” Adică mai întil o să se recomande: „Mărăcine Tiță, fost fruntaș în armată. Am venit la dv. pentru că în sat nu mai poate trăi omul. Eu sînt fire pașnică. Dar de cînd cu colectivizarea raionului, s-a dus liniștea mea. Zice că în comuna noastră numai un om n-a intrat în colectivă. Eu, și-acuma vă-ntreb pe dv., tovarășe, nu-i voie să facă omul ce pofteste? Eu nu vreau să fiu colectivist. Pentru grîu, contractez ca individual. Dar vecinii nu-mi dau pace. Zic că s-tare de cap. Mi-au scornit un cîntec. Să vi-l cînt nu pot, că s-răgușit, dar cuvintele astea sînt:

*Și-am zis verde mărăcine - adică eu -
Greu ești de cap, măi vecine... adică, tot eu.*

Maî are și alte vorbe, maî de ocară. Eu vă rog să-mi dați o hîrtie la mină, așa: „În comună se oprește cu desăvîrșire cîntarea cu mărăcinele!”

Aici gîndurile lui Tiță Mărăcine se intrerup o clipă și se întorc altfel. Dar dacă raionul o să-l spună că nu poate oprî oamenii să cînte ce le place? Dar dacă o să-l mustre că nu s-a dus mai întil la cel de la sfat, sau la partid? Sau dacă o să-l îndemne și raionul să între în colectivă? Însemnează că tot acolo ajunge. Nu! Maî bine nu se duce la raion. Bate cu pumnul în cabina șoferului:
- Oprește, că sâr!

Pentru că n-are răbdare să oprească bine, cade de-a lungul drumului. Cînd își ridică nasul din praf, își dă seama că și-a uitat opinciile. O tunde la fugă după camion. Fuge Tiță de-i sfîrșite călcăiele, dar tot mai tare

aleargă autocamionul. „O să creadă că s-scăpat de undeva”, își spune el gîtînd și se oprește necăjit.

- Să le mănînc fripte, măi nelcă, dacă te bucuri tu la mine! strigă șoferului cu obidă. Se așează la marginea șanțului și-i scoate pe îndelete pietricelele dintre degete. Ca să nu se înapoizeze în sat desculț, se îndreaptă spre podul de peste gîrlă, care face legătura cu raionul vecin. După ce s-o-nsera, o să se strecoare în sat, pe lingă garduri, pînă acasă la el. Acum merge pe mijlocul drumului, cu privirea în pămînt. Din urmă îl ajunge o șaretă:

- Hei, la o parte! strigă omul la el.

„Maî ocolește și tu, că eu mi-am început destul picioarele”, gîndește Tiță, și-și vede de drum.

- Ești tare de urechi, măi tovarășe?

Lui Tiță îi pare o voce cunoscută. Înfundă maî tare capul în piept. Dar nu-l chîp:

- Tiță! Fruntașul Mărăcine Tiță! Ce faci, măi, frate-mîu?

- Să trăiți, don' sergent! Și, ca la armată, maî salută o dată. Să trăiți, don' sergent Vinjoiu Marin. Și, fiindcă au dus-o totdeauna bine, se îmbrățișează și se sărută ca doi frați.

- Nu te maî las, Tiță! Hai la mine! Că de treisprezece ani nu ne-am maî văzut. Urcă!

- Nu merg, că ulte, îmi fugi unul cu... cu încălțările,

- Nu-i nimic. Îți dau eu o pereche de bocanci. Hai, ce maî stai? Se urcă Tiță. Se uită fostul lui sergent la el.

- Da' ce-i?

- Ce să fie? Necazuri.

- Cu ce?

- Cu colectivă - că m'am pornit la raion.

- Păi eu nu viu de-acolo? Crezi că mă slăbesc colectivistii o clipă, frate Tiță? Ți-am găsit!

- Dar pe mine? Ce se leagă ei de mine?

- Ai dreptate!

- De, nu știi? Oamenii se leagă totdeauna de al maî cumcade.

Din una, în alta, ajung. Vinjoiu îl aduce prietenului bocancii la șaretă. Tiță sare șanțoș. După ce vizitează gospodăria îmbelșugată a gazdei, se așează la masă. Dămigeana cu băutură îl face lui Tiță cu ochiul. Dar maî mult îl place Florica, verișoara lui Vinjoiu, care nu maî contenește cu îndemnul:

- Ia plăcînte, tovarășe Tiță! Și să ciocnim.

Vinjoiu închină cu soția, cu Florica, cu Tiță și încă doi vecini. Găsește clipa potrivită să-și laude prietenul:

- Tot președinte de colectivă și el! Să bem în cinstea lui.

Tiță bulbucă ochii.

- Îți lipsește ceva? îl ciripește Florica.

- Dacă te string bocancii, am alții maî mari, îi suflă la ureche și Vinjoiu.

Florica îl privește ispititor:

- Să-ți cînt cîntecul: Și-am zis verde...

- Nu, nu! Altul, nu p'asta.

- Ba pe asta, că nu-l știi!

Vocea Floricicii face să fie auzită:

Și-am zis verde mărăcine,

Colectivist tare-i bine...

Îi place și lui Tiță. Zimbește. Parcă nu-l maî string așa rău bocancii lui Vinjoiu.

- Ia spune, măi frate Tiță, cit ai contractat cu statul?

Tiță se întunecă. Nu știe care ar fi cifra potrivită.

- Spune cit ai contractat voi!

- Noi, pînă acum, cam 10 000 kg grîu.

- Ei, află că noi 15 000 kg, măi frate.

Florica îl caută mina și i-o stringe.
- Duminica viitoare venim în schimb de experiență la voi, hotărăște Vinjoiu. Mergem, Florică?

Tiță tușește stîngerit:

- Nu, nu duminica asta. Lasă, să vă dau eu de veste cînd să veniți. Trebuie să ne maî organizăm.

În drum spre casă, Tiță Mărăcine își face fel de fel de planuri. Cu ce va trebui să înceapă maî întil? Apoi se trezește cîntînd:

Și-am zis verde mărăcine...

Ce frumos cînta Florica! Și ce bine se simte în bocancii lui Vinjoiu!

DRAGĂ URZICO,

Roagă-te pe tovarășii de la I.L.L. raionul Stalin să precizeze: în ce lună a anului cade, la dinșii, ziua de... 31 martie? Cade în septembrie? în decembrie? - deoarece în... martie n'a căzut.

Cu adresa nr. 16389 din 12 Ianuarie 1957, I.L.L. raionul Stalin a răspuns - la sezișarea ce i s-a făcut - că reparațiile începute în noiembrie 1956 la imobilul (din calea Griviței nr. 157) în care locuiesc eu și alți cetățeni, vor fi terminate „la 31 martie 1957“.

Dar n'au fost terminate, dragă Urzico, la această dată. Și nici... după.

Probabil că tovarășii de la I.L.L. raionul Stalin au un calendar special, în care data terminării acestor reparații cade la... calendele grecești.

Demirgian Haig

Calea Griviței nr. 157
București

DRAGĂ URZICO,

Privește această fotografie. Așa arată majoritatea instalațiilor de apă executate pentru întreprinderea noastră I.R.U.M. Reghin de către întreprinderea T.C.C.M. Reghin. De doi ani arată așa, dar întreprinderea instalatoare nu se grăbește să-și termine... instalațiile.

Fotografia înfățișează chiuveța (fără robinete și fără scurgere) din biroul tehnicienților, unde - datorită specificului muncii - oamenii trebuie să-și

spele miștile de mai multe ori pe zi. Dar, vezi bine: ei sînt nevoiți să recurgă la... lighean și la găleată.

Iar vinovații de la T.C.C.M., care cunosc această situație, se... spală pe mișni.

Cu asemenea „instalații“, însă, ei ar putea să se spele pe cap.

Man Ion

str. Crișan nr. 39
Reghin

URZICO DRAGĂ,

Ce să lungesc vorba! Zice și cîntecul de pe la noi: „scurt pe doi“ Ți-oi spune dară, fără abțibilduri, care-i batul.

Nu ne vin la socoteală, în Lupeni, două lucruri: crăvem prea puțină electrică și prea mult praf.

Curentul electric, care ne vine de la uzina din orașul vecin, Vulcan, este, de la o vreme, atât de slab, că sîntem nevoiți să ne luminăm casele cu lămpi de petrol. Necazul se trage de la instalațiile acestei uzine, care, fiind vechi și uzate, nu mai au putere.

Iar cu praful e așa: se pavează, în Lupeni, de cîteva luni, niște străzi, dar lucrul stă tot pe loc; umblă pe aceste străzi numai... praful stîrnit de vehicule.

Prin urmare, sfatul nostru popular trebuie să facă grabnic toate cele de cuviință ca - în foarte scurtă vreme - să nu mai avem, în loc de electrică, lămpi cu fitil, și în loc de paveaje... praful în ochi.

Noroc bun.

S. Băloș

Lupeni

URZICUȚO,

Nu știi de vînzare, pe undeva, niște umbrele de ploate și niște găleți? Vor să le cumpere salariații depoului C.F.R. Adjud.

De găleți au nevoie ca să scoată cu ele apa adunată de la toate ploțile din cursul anului în podul depoului, al cărui acoperiș e stricat. De umbrele

au nevoie în timpul serviciului, să se apere de apa care continuă să le picure în cap, din tavan, chiar cînd afară nu mai plouă.

Ca să nu mai aibă nevoie de umbrele și găleți, salariații cer mereu la direcție repararea acoperișului, dar se întorc totdeauna de-acolo... plouă!

Conducerea depoului nu-i pasă, biroul ei avînd acoperiș bun.

Adică, fiecare n'are cîte ceva: personalul n'are acoperiș reparat, iar conducerea... apă de ploate.

Dobrescu Ion
Adjud

DRAGĂ URZICUȚO,

În numele meu și al colegilor mei din clasa a IV-a elementară - îți împărtășim dorința noastră, pe care te rugăm să nu o feli drept o copilărie, așa cum au luat-o, de exemplu, tovarășii responsabili de la întreprinderile industriale și organizațiile comerciale. Din vina lor, de trei luni de zile în nici un magazin de încălțăminte din București nu se găsesc, pentru copii, pantofi de la nr. 29 pînă la nr. 35.

Dragă Urzicuto, noi, copii, nu dorim să trăim... pe picior mare, ci pe măsura noastră. De aceea te rugăm pe tine să le aduci la

Desen de E. Arno

cunoștința cele de mai sus și poate că ai să reușești să-ți faci să zîmbească ceva mai... părintește.

Prîsecaru Petru

Elev, clasa a IV elementară
Calea Victoriei nr.2 - București

Abonamentele la revista „Urzica“ se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 5.38.56

Secția scrisori 3.86.12

Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

DUPLICITATE

N.A.T.O.

O.N.U.

DIPLOMAȚIA DOLARULUI

Desen de Cik Damadian